

עפ"ג 56093/03/15 - חי ראובן סנגו נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים
עפ"ג 56093-03-15 סנגו נ' מדינת ישראל 25 יוני 2015

בפני הרכב כב' השופטים:
י. גריל, שופט בכיר (אב"ד)
ש. ברלינר, שופט עמית
ר. בש, שופטת

המערער:

חי ראובן סנגו
ע"י ב"כ עו"ד שמואל ברזני

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז חיפה - פלילי ע"י ב"כ
עו"ד גב' אייזינגר

פסק דין

א. בפנינו ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בקריות (כב' השופט מחמד עלי) בת"פ 53910-06-12 + ת"פ 4618-03-14 מתאריך 9.3.2015 לפיו נדון המערער, יליד 1.2.1992, ל-16 חודשי מאסר בפועל, 10 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, והתנאי הוא שלא יעבור כל עבירת רכוש מסוג פשע, 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, שלא יעבור כל עבירת רכוש מסוג עוון, 4 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור בתוך שנתיים עבירה לפי פקודת הסמים המסוכנים, ופיצוי בסכום של 7,500 ₪ למתלוננת.

יובהר שהערעור מופנה כנגד גזר הדין ככל שהוא מתייחס לרכיב המאסר בלבד.

ב. יצוין, כפי שגם העיר בית משפט קמא בגזר דינו, כי לפי כתב האישום המקורי המערער הוא הנאשם מס' 2 ואילו אושרי סייג הוא הנאשם מס' 3. אמנם הסדר השתנה בכתב האישום המתוקן, אך כעולה מעיון בפרוטוקול הדיון בבית משפט קמא, צוין סדר הנאשמים לפי מה שמופיע בכתב האישום המקורי, כך שהמערער הוא הנאשם מס' 2, וכן נעשה גם אנו.

ג. נטען איפוא בכתב האישום המתוקן (מיום 8.6.14) בת"פ 53910-06-12 שהמערער והנאשם מס' 3 (אושרי סייג) בצוותא, ובסיועו של הנאשם מס' 1, התפרצו בתאריך 6.10.11 לבית המצוי בקרית אתא. המערער ונאשם 3 הגיעו למקום האירוע ברכב נהוג על ידי נאשם 1, חלפו מספר פעמים ברחוב בכתובת האירוע, עד שנאשם 1 עצר בקרבת מקום האירוע והמערער ונאשם 3 יצאו מן הרכב והגיעו

עמוד 1

לדלת ביתה של הבעלים, בעוד נאשם 1 ממתין ברכב.

המערער והנאשם 3 פתחו באמצעות מפתח תואם את דלת הכניסה לבית, שהיתה סגורה ונעולה, נכנסו בצוותא אל תוך הבית, חיטטו בחדרי הבית, וזרעו הרס בתכולת הבית, בכוונה לבצע בו גניבה.

המערער והנאשם 3 נטלו ונשאו בצוותא מתוך הבית קופסאות תכשיטים שהכילו 39 טבעות מסוגים שונים בצבע זהב או כסף, 5 שעוני יד בצבעים וסוגים שונים, 23 שרשראות מסוגים שונים בצבע כסף או זהב, 4 צמידים בצבע כסף וזהב, 40 זוגות עגילים מסוגים שונים בצבע כסף וזהב, מחשב נישא + כבל טעינה, שני פנקסי שיקים, שני דרכונים, שני כרטיסים מגנטיים, ו-3 שטרות כסף זר (להלן: "**הרכוש**").

רכוש זה אשר שייך לבעלים של הדירה, הכניסו המערער והנאשם 3 לתוך שקית, אך מאחר והופרעו בשעת מעשה, ברחו המערער ונאשם 3 מתוך הבית, תוך שהשאירו את השקית ובה הרכוש על גג פרגולה הנמצא בשטח הבית. מספר דקות לאחר מכן, עזב גם נאשם 1 עם הרכב את המקום.

ד. נטען בכתב האישום המתוקן, שהמערער ונאשם 3, עשו כן בצוותא באופן שניסו ליטול ולשאת את הרכוש ללא הסכמת הבעלים, במיממה וללא תביעת זכות בתום לב, בכוונה לשלול אותו מן הבעלים שלילת קבע.

כתב האישום המתוקן מייחס למערער עבירה של התפרצות לדירה בצוותא לפי סעיף 406(ב) + סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**") וכן נסיון גניבה בצוותא, עבירה לפי סעיף 384 + סעיף 26 + סעיף 29 של החוק.

ה. בישיבת בית המשפט קמא מיום 8.6.2014, הודו המערער וכן שני הנאשמים הנוספים בעובדות כתב האישום המתוקן וניתנה הכרעת דין המרשיעה את הנאשמים בהתאם.

בשים לב לגילו של המערער, שהיה כבן 19 במועד ביצוע המעשים נשוא כתב האישום המתוקן, הורה בית משפט קמא על הזמנת תסקיר משירות המבחן.

ו. כעולה מן התסקיר מיום 19.11.14, למערער 10 שנות לימוד, ומאז ספטמבר 2014, המערער עובד בחברת מיזוג. המערער סבל בילדותו מקשיי התנהגות והסתגלות במסגרת החינוכית, ולאחר מכן אף היה מעורב בפלילים ולא גוייס לצה"ל. לפי אישור ממקום העבודה הקודם שלו ומקום עבודתו הנוכחי, תואר המערער כעובד חרוץ, אחראי, מסור ובעל יחסי אנוש טובים.

בתסקיר שירות המבחן תוארו הנסיבות האישיות הלא פשוטות של המערער בשנות ילדותו.

ז. לפי גיליון הרישום הפלילי, הורשע המערער בבית המשפט לנוער בחיפה לראשונה ביום 24.5.2010 בעבירה של שימוש בסמים לצריכה עצמית, לפי סעיף 7(א) + 7(ג) סיפא בפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש) התשל"ג - 1973.

בנוסף הורשע המערער בבית המשפט לנוער בחיפה בתאריך 30.1.2011 בעבירה של שבל"ר ונטישה באותו מקום, לפי סעיף 413ג רישא לחוק העונשין, נהיגת רכב מנועי ללא רישיון, לפי סעיף 10(א) של פקודת התעבורה, בשילוב עם סעיף 25 בחוק העונשין וזאת בגין עבירה שבוצעה ביום 20.12.2009.

כמו כן, הורשע המערער ביום 7.6.12 בגין החזקת סמים לצריכה עצמית, עבירה מיום 28.7.2010 ונדון למאסר מותנה בן 4 חודשים.

ח. מציין שירות המבחן, שבהתייחס למעשי העבירה נשוא הדיון בכתב האישום המתוקן, קיבל המערער אחריות על מעשיו והודה בפני שירות המבחן במיוחס לו בכתב האישום.

לטענתו, שני הנאשמים האחרים, שותפיו לעבירה, הינם חבריו מאיזור מגוריו, הוא יושב עימם, הוצע לו לפרוץ לבית המתלוננים. המערער התפתה לעשות כן, על רקע מצב כלכלי ירוד, חובות שצבר, ורצון לסייע בפרנסת המשפחה. בדיעבד, הביע המערער צער לגבי התנהגותו הפוגענית וחסרת האחריות וכן הביע רצון לפצות כספית את המתלוננים בתיק.

עוד מסר המערער לשירות המבחן, כי הוא החל לצרוך סמים קנבואידים בהיותו כבן 14 והשימוש הפך ליום יומי באופן הדרגתי, אך הוא הפסיק את השימוש באופן עצמאי לפני כשנה עקב התנגדות בת זוגו להתנהגות זו, ולפיכך התבקש המערער על ידי שירות המבחן ליתן בדיקות שתן כדי לבחון את מצבו ההתמכרותי.

בשתיים מן הבדיקות שמסר המערער לא נמצאו שרידי סם. בשלוש בדיקות נוספות, לא הופיע המערער.

ט. התרשמות שירות המבחן היתה, שהמערער מתקשה לבחון את התנהלותו באופן ביקורתי ואינו מודע למצבו ההולך ומתדרדר. שירות המבחן סבור, שהמערער אינו בשל להשתלב בהליך טיפולי במסגרת שירות המבחן ויתקשה לשתף פעולה ולהפיק תועלת מן הקשר הטיפולי. לכן, לא הציע שירות המבחן בתסקירו המלצה טיפולית והוסיף כי הסיכון להישנות ביצוע עבירות דומות בעתיד, הינו בינוני - גבוה.

עוד הציע שירות המבחן לבית המשפט להטיל על המערער ענישה מוחשית וקונקרטיה שתהווה בשבילו הרתעה ברורה מפני מעשים דומים לעתיד, במסגרת של מאסר בעבודות שירות.

י. בישיבת בית משפט קמא מתאריך 10.12.14, עתר ב"כ המערער לצרף את ת"פ 4618-03-14 כאשר בכתב אישום זה נטען שבתאריך 6.11.13, החזיק המערער בביתו בסם מסוכן מסוג חשיש במשקל 27 גרם נטו, שלא לצריכתו העצמית. לפיכך יוחסה למערער עבירה של החזקה בסמים שלא לצריכה עצמית לפי סעיף 7(א) + 7(ג) רישא של פקודת הסמים המסוכנים. ואולם, בין הסניגור לבין ב"כ המדינה, הושגה הסכמה בבית משפט קמא שהעבירה המיוחסת למערער באותו תיק, תהפוך לעבירה של החזקת סמים לצריכה עצמית.

בהתאם לכך, תוקן כתב האישום הנ"ל וניתנה הכרעת דין נוספת לפיה מורשע המערער בעבירה של החזקת סמים לצריכה עצמית.

המערער הופנה לשירות המבחן כדי לקבל תסקיר משלים.

י"א. התסקיר השני הינו מתאריך 20.1.15, וממנו עולה כי המערער הודה בפני שירות המבחן בביצוע העבירה נשוא כתב האישום המתוקן בת"פ 4618-03-14, וציין שהוא עישן סמים קנבואידים מאז היותו בן 14, במשך תקופות שונות. כן טען המערער, כי את החשיש שנמצא בביתו, כמתואר בכתב האישום המתוקן, הוא מצא ברחוב. לדבריו, הצליח להימנע משימוש בסמים תקופות מסויימות, אך חזר לעשן קנבואידים על רקע הקושי שלו להתמודד עם מצבים מורכבים בחייו.

שירות המבחן חזר גם בתסקירו זה על התרשמותו, כי המערער מתקשה לבחון את התנהלותו באופן ביקורתי ואינו מגלה מודעות ותובנה למצבו כפי שהדבר בא לידי ביטוי במעורבותו בפלילים. המערער, כך התרשם שירות המבחן, אינו בשל להשתלבות בהליך טיפולי ויתקשה לשתף פעולה ולהפיק תועלת מקשר טיפולי. יחד עם זאת, הוסיף שירות המבחן, כי קיים סיכון כי שהייה במסגרת של מאסר בפועל, עלולה לגרום לרגסיה נוספת במצבו של המערער, ולכן המליץ שירות המבחן להימנע מכך בשלב זה. ההצעה היא שהמאסר המותנה התלוי ועומד כנגד המערער, יופעל בחופף לעונש המאסר שיוטל עליו בתיק הנוכחי, באופן שהמערער יוכל לרצות את העונש במסגרת של עבודות שירות.

י"ב. בטיעון לעונש שהתקיים ביום 27.1.15, לפני בית משפט קמא, עמד ב"כ המדינה על חומרת מעשי העבירה שביצעו הנאשמים וכן הפנה להרשעות הקודמות של המערער ועתר לכך שמתחם הענישה יהא בין שנה לשנתיים, וכן עתר כי יוטל על הנאשמים מס' 2 ו-3 מאסר ברף הגבוה של מתחם הענישה, לרבות מאסר מותנה, קנס ופיצוי.

לגבי המערער, התבקשה גם הפעלת המאסר המותנה שתלוי ועומד נגדו בגין עבירת סמים, באופן מצטבר, וכן פסילת רישיון הנהיגה.

י"ג. סנגורו של המערער, הצביע לעומת זאת על נסיבותיו הקשות והמורכבות של המערער, כעולה מתסקירי שירות המבחן, וכן ציין, כי המערער נטל אחריות על מעשיו בפני שירות המבחן והביע חרטה מלאה.

המערער בטוח שלא תהיינה מעידות בעתיד, והוא טוען כי ביצע ביוזמתו שינוי משמעותי בצריכת הסמים.

עוד הדגיש הסנגור, כי שירות המבחן מעריך כי שליחתו של המערער למאסר מאחורי סורג ובריה עלולה לגרום לרגרסיה במצבו. לכן הציע שירות המבחן, כי יוטל על המערער מאסר לריצוי בעבודות שירות, תוך הפעלת המאסר המותנה התלוי ועומד נגדו בחופף.

הן ב"כ המדינה והן סניגורו של המערער הפנו את בית משפט קמא לפסיקה רלוונטית.

הסניגור סיכם את דבריו באומרו, שלא יהא טעם לשלוח את המערער למאסר מאחורי סורג ובריה, דבר שעלול לגרום להתדרדרות במצבו, ובמיוחד בשים לב למאמצים הרבים שעשה המערער לצורך שיקומו.

י"ד. בגזר הדין שניתן ביום 9.3.15, עומד בית המשפט קמא על החומרה שבעבירת ההתפרצות לדירת מגורים כשלצד הפגיעה בערכים של שמירה על פרטיות ושמירה על זכות הקניין, אין להתעלם מן הסיכון החמור שבחדירת פורץ לביתו - מבצרו של האחר, סיטואציה המזמנת פגיעה בשלומם הנפשי של השוהים בבית ואף עלולה, לעיתים, לגרום גם לעימות פיזי (ע"פ 46/84 מדינת ישראל נ' משה סבח (מיום 28.11.1984), וכן ע"פ 7453/08 מדינת ישראל נ' אורן אואזנה (מיום 31.12.08)).

ט"ו. עוד ציין בית משפט קמא, שכעולה מכתב האישום, נסיבות ביצוע עבירת ההתפרצות ונסיון הגניבה במקרה שבפנינו, הן חמורות ומדובר בהתפרצות מן המדרג החמור. שלושת הנאשמים חברו יחדיו, תוך שהם הצטיידו במפתח תואם, פרצו לדירת המתלוננת ונטלו רכוש רב, שנראה כי ערכו הכלכלי משמעותי, ולא פחות מכך, יש בכך גם משום פגיעה רגשית בבעלים.

בית משפט קמא הוסיף, כי אמנם בסופו של יום הרכוש לא נגנב, אך לא מחמת חרטה של הנאשמים אלא משום שפעילותם העבריינית הופרה.

הנזק שצפוי היה להיגרם למתלוננת, אלמלא כן, היה גדול. ניכר, כך מציין בית המשפט קמא, כי מדובר בביצוע עבירות תוך תכנון מוקדם, כשלכל נאשם היה תפקיד וייעוד במעשה העברייני.

עוד הוסיף בית משפט קמא, שאין להתעלם מהנזק הנפשי שנגרם למתלוננת ונקל לשער את תחושתיה כשהגיעה לביתה ומצאה את ההרס בביתה ונוכחה לדעת שמישהו שלח את ידו וחיטט במעוז פרטיותה.

ט"ז. באשר לטענותיו של הסנגור, שניסה למזער את חלקו של המערער בביצוע המעשה, ציין בית משפט קמא, כי הנסיבות הרלוונטיות לקביעת מתחם הענישה פורטו בכתב האישום המתוקן, ולא הובאו ראיות נוספות מעבר לאמור בו. לכן, במקרה זה, נסיבות ביצוע העבירות עולות מכתב האישום המתוקן ואין להידרש לנסיבות ולעובדות שלא פורטו בו ולא הוכחו בצורה אחרת.

כמו כן, ציין בית משפט קמא שהטענה, כי המערער ביצע את עבירות הרכוש על רקע מצוקתו הכספית ותסכולו על כך שלא גוייס לצה"ל, אין בה כדי להצדיק הקלה בקביעת המתחם.

י"ז. בנוסף לעבירת ההתפרצות וניסיון הגניבה, הורשע המערער גם בעבירה של החזקת סמים לצריכה עצמית, דבר המצביע, כך מציין בית משפט קמא, כי למערער יש או היתה בעיה של צריכת סמים. כן הוסיף בית משפט קמא, שהמערער לא שיתף פעולה באופן מלא עם שירות המבחן ואין מספיק נתונים לקבוע מה מצבו של המערער כיום בעניין זה.

י"ח. את מתחם הענישה ההולם בנסיבות העניין שבתיק זה העמיד בית משפט קמא בכל הנוגע לעבירות ההתפרצות וניסיון הגניבה על מאסר בפועל בין 8 חודשים ועד 24 חודשים, בנוסף למאסר מותנה, קנס ופיצוי למתלוננת. לגבי התיק המצורף בכל הנוגע לשימוש בסמים לצריכה עצמית המתחם הוא בין קנס ועד מאסר על תנאי.

י"ט. באשר לקביעת העונש בתוך המתחם, ציין בית משפט קמא, שיש להתחשב בנסיבות האישיות של המערער כפי שפורטו בהרחבה בתסקירי שירות המבחן, ובכלל זה הבעיות והקשיים בגדילתו בצל הוריו, ולרבות מצבו הכלכלי של המערער, וכן הודאתו, שחסכה את הצורך בהעדת המתלוננת בבית המשפט עם כל הקושי שהיה כרוך בכך מבחינתי.

בית משפט קמא הוסיף, שאמנם לחובת המערער שלוש הרשעות קודמות (שתיים מהן בעבירות סמים ואחת בגין שימוש ברכב ללא רשות ונהיגה ללא רישיון), ואין המדובר בעבר מכביד, אך יחד עם זאת, לפי האמור בתסקירי שירות המבחן קיים סיכון להתדרדרות המערער. בית משפט קמא מוסיף כי יש להצר על כך שהמערער לא השכיל לנצל את ההזדמנויות שניתנו לו לבניית גשר טיפולי שהיה בו פוטנציאל להביא לתיקון דרכיו ולשיקומו.

כ. סוגייה נוספת אליה התייחס בית משפט היא חלופת הזמן. עבירת ההתפרצות התבצעה ביום 10.6.11 וגזר הדין ניתן ביום 9.3.15. אך בית משפט קמא העיר, שכתב האישום הוגש עוד ביוני 2012. השיהוי שחל נובע מהתנהלות המערער וכן מכך שהופנה, לפי בקשתו, לשירות המבחן ולכן אין לייחס לחלופת הזמן משקל מכריע.

כ"א. לנוכח כל אלה, הטיל בית משפט קמא על המערער, מאסר בפועל לתקופה של 12 חודשים, והפעיל את המאסר המותנה בן ארבעת החודשים שהיה תלוי ועומד נגד המערער בגין עבירת הסמים באופן מצטבר, כך שעל המערער לרצות 16 חודשי מאסר בפועל. בנוסף הוטל מאסר מותנה וכן פיצוי בסך 7,500 ₪ למתלוננת לתשלום לא יאוחר מיום 1.9.15.

ריצוי עונש המאסר - מעוכב.

כ"ב. המערער ממאן להשלים עם גזר דינו של בית משפט קמא וערעורו מונח בפנינו. נטען בערעור, כי שגה בית משפט קמא משהטיל על המערער עונש מאסר לריצוי בפועל לתקופה ארוכה, ומשלא נתן משקל מספיק להודאתו המיידית של המערער בשני כתבי האישום, ומשלא נתן למערער למצות את ההליך השיקומי - טיפולי עד תום.

עוד נטען, כי בית משפט קמא לא נתן משקל מספיק למאמץ הניכר שעשה המערער לגמילה מסמים, תוך מתן בדיקות שתן נקיות, וכן שגה בית משפט קמא בכך שלא אימץ את המלצות התסקיר בדבר הטלת עונש מתון שיהא בו כדי להוות תמרור אזהרה בצד עונש שימנע את המשך התדרדרות המערער בין כותלי בית הסוהר.

גם אין לראות בעובדה שהיו פניות טלפוניות של שירות המבחן אשר לא נענו על ידי המערער, כראייה להעדר שיתוף פעולה מצדו, שכן המערער הועסק אצל מעסיק שאסר שימוש בטלפון במהלך העבודה. עובדה היא כי בכל פנייה של שירות המבחן לב"כ המערער, אותר המערער מיד ויצר קשר עם שירות המבחן. לכן אין לייחס למערער מוטיבציה נמוכה.

כ"ג. כמו כן נטען בערעור, כי בית משפט קמא לא נתן משקל ראוי לנסיבות חייו הקשות של המערער שגדל בשכונת מצוקה ולאחר לידתו נקלעה אמו לדיכאון שלאחר לידה ומשפחתו היתה עסוקה בבעיות פרנסה ובטיפול במחלת האם ולא זיהתה את הפרעות הקשב והריכוז מהן סבל המערער ולא טיפלה בכך.

נטען בערעור, ששליחת המערער לכלא יהיה בה משום הטמעת המערער בעולם הפשע ממנו הוא מסתייג וממנו הוא מדיר את רגליו מזה 4 שנים מאז ביצוע העבירה.

כ"ד. לדעת המערער, לא נתן בית משפט קמא משקל ראוי לעובדה שמאז ביצוע העבירה, עלה המערער על דרך המלך מבחינה תעסוקתית, הוא עומד להתחתן עם בת זוג מציבת גבולות, והוא אף נגמל משימוש בסם.

כמו כן, היה על בית משפט קמא להפחית את ימי מעצרו של המערער בגין העבירה נשוא הדיון.

לדעת ב"כ המערער, מתחם הענישה ההולם בעבירות בהן הורשע המערער הינו בין מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות ועד תקרת המאסר אותה קבע בית משפט קמא, דהיינו, 24 חודשי מאסר בפועל. העתירה בערעור היא להטיל על המערער עונש מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, תוך חפיפה עם העונש בגין עבירת הסם ומתן צו מבחן.

כ"ה. בדיון שהתקיים בפנינו ביום 11.6.2015, חזר ב"כ המערער על הטענות שפורטו בהודעת הערעור בהדגישו שהערעור מתמקד ברכיב המאסר בפועל בלבד.

הסניגור הוסיף וציין, כי מהות הערעור היא קביעת העונש האינדיווידואלי שיש להטיל על המערער וזאת תוך חריגה לקולא מן המתחם שנקבע או לפחות תוך העמדתו על הרף הנמוך שלו.

הסנגור חזר על נסיבות חייו האישיות הלא פשוטות של המערער ונתוני הפתיחה הירודים שהיו לו.

כ"ו. באשר לעבירה נשוא הדיון, ציין הסנגור, כי המערער נטל על עצמו אחריות בהזדמנות הראשונה וכן הוסיף, שכל הרכוש הוחזר משום שהנאשמים נמלטו מן המקום. המערער עצמו הודה בלי לנהל משפט, ואף צירף תיק נוסף בעבירת סמים.

כ"ז. עוד הדגיש הסנגור, כי בת הזוג שעימה חי המערער כיום, ואותה הוא עומד לשאת לאישה ב-10.11.2015, היא שהביאה לתפנית שעשה המערער בכל הנוגע לשימוש בסמים, שעבר תהליך של נקיין מסמים. התנהלותו של המערער מאז האירוע מלמדת על תיקון אמיתי. מה גם, שהמערער מצא מקום עבודה קבוע שהוא מתמיד בו מזה כשנה.

כ"ח. עוד ציין הסנגור, שהענישה שאותה ראה שירות המבחן לנגד עיניו, היא ענישה על דרך של עבודות שירות. לטעמו של הסנגור יש בכך משום צפייה פני עתיד, בעוד ששליחת המערער לריצוי עונש מאסר לריצוי בפועל - משמעותה חשיפתו לעולם הפשע. הסניגור אף הפנה אותנו לפסיקה רלוונטית.

הסנגור ציין בפנינו, כי המערער היה נתון בגין התיק נשוא הדיון במעצר במשך 17 ימים.

כ"ט. ב"כ המשיבה עמדה על דחיית הערעור וציינה, כי מתחמי הענישה לעבירת ההתפרצות אף גבוהים מן המתחמים שקבע בית משפט קמא. עוד הוסיפה, שחריגה לקולא ממתחם הענישה עשויה לבוא בחשבון במקרים נדירים כאשר הנאשם השתקם או שיש פוטנציאל שיקומי גבוה, ואילו שני התסקירים בעניינו של המערער, נמנעים מהמלצה טיפולית ובתסקיר הראשון, אף צוין שהמסוכנות להישנות עבירות היא - בינונית עד גבוהה.

ל. ב"כ המשיבה מציינת, כי המערער צורך סמים מגיל 14, נפלט ממסגרות, לא שיתף פעולה עם מסגרות לקידום נוער, לא שירת בצבא והפנים ערכים אנטי - חברתיים. לטעמה, לא ניתן להסתפק באמירתו של המערער "**נגמלתי מסמים**". מעורבותו של המערער באורח החיים הבעייתי מושרשת מגיל צעיר, כולל מאפיינים אישיותיים וסביבתיים, וכדי לאזן אותם היה עליו לעבור הליך שיקומי משמעותי, אך הוא לא ניצל את ההזדמנויות שניתנו לו.

ב"כ המשיבה הפנתה אף היא לפסיקה רלוונטית והוסיפה, שאת הטיפול לו זקוק המערער יוכל לקבל בין כותלי הכלא, תוך השתלבות שם בקבוצות טיפוליות.

בנוסף ציינה ב"כ המשיבה, שבית משפט קמא צדק משהפעיל את עונש המאסר המותנה בן 4 החודשים בגין עבירת הסמים - במצטבר.

ל"א. בשלב מסוים במהלך הדיון בפנינו נראה היה כי מושגת הבנה בין הצדדים לפיה תקוצר תקופת המאסר שהטיל בית משפט קמא על המערער בחודשיים, ואף התחלנו בהכתבת פסק דין בהתאם להסדר זה, אך אביו של המערער התערב בדיון וטען שההסדר אינו מקובל עליו, שכן הבן - המערער, עומד להתחתן וכדבריו **"לא מגיע לו בית סוהר"** וכן הוסיף כי **"חל בו שינוי גם מבחינת עבודה וגם מבחינת התנהגות, אני אאבד עוד פעם ילד, לא גייסו אותו לצבא. אז עוד פעם אאבד את הילד שלי? הוא הולך להתחתן ולהקים בית..."**. (עמ' 6 לפרוט' בפנינו).

לנוכח דברי אביו של המערער, החלטנו ליתן פסק דין מנומק לגופו של עניין.

ל"ב. לאחר שנתנו דעתנו לכתב האישום המתוקן שהוגש כנגד המערער בעבירות של התפרצות לדירת מגורים וניסיון לגניבה, ולכתב האישום בתיק שצורף בגין עבירה של החזקת סמים לצריכה עצמית, ולאחר שעיינו בגזר הדין המפורט של בית משפט קמא, בשני התסקירים של שירות המבחן, בגיליון ההרשעות הקודמות, בנימוקי הודעת הערעור, ובטיעוניהם של באי כח שני הצדדים בפנינו בדיון מיום 11.6.15, ולאחר שגם עיינו בפסיקה הרלוונטית שאליה הפנה כל אחד מבאי כח שני הצדדים, מסקנתנו היא שלא נפל פגם כלשהו בגזר דינו של בית משפט קמא, ואולם סבורים אנו, למרות זאת, שיש מקום לפתוח למערער צוהר של תקווה. מטעם זה החלטנו להפחית תקופה של חודשיים ימים מעונש המאסר בפועל שהוטל על המערער.

ל"ג. בצדק עמד בית משפט קמא בגזר דינו על חומרת העבירות בהן הורשע המערער. אין בידינו אלא להצטרף לקביעותיו ומסקנותיו אלה של בית משפט קמא.

אכן, עבירת ההתפרצות לדירת המגורים פוגעת בערכים של שמירה על הפרטיות ושמירה על זכות הקניין, פוגעת בשלומם הנפשי של השוהים בבית, ואף עלולה לגרום לעיתים לסיטואציה המביאה לידי עימות פיזי.

ל"ד. בית משפט קמא נהג כראוי בהתבססו בין היתר, גם על ע"פ 7453/08 **מדינת ישראל נ' אורן אואזנה** (מיום 30.12.08), שם נכתב:

"אין צורך להכביר מילים על נפיצותן, חומרתן והנזק הנגרם לציבור מעבירות הרכוש כדוגמת זו שביצעו המשיבים. לגישתי, כינוי עבירות של פריצה וגניבה מבתיים רק כ'עבירות נגד הרכוש' (כפי שמקובל לקרוא לעבירות מסוג זה), הינה הגדרה מוטעית, זאת מאחר ושהפריצה לביתו של אדם טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב אלא גם צער ועוגמת נפש הנגרמים לקורבנות של

עבירות אלה. הנה כי כן, אין המדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר. זאת ועוד, הגדרת עבירות אלו כ"עבירות רכוש", נותנת תחושה מצמצמת וקונוטציה שגויה - לסובבים, באשר למהות העבירות שהתבצעו הפוגעות במהות המתמצית באמירה: "ביתו של האדם - מבצרו". ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר בטחון ממלאת את לבו, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי - משפחתי השמור ביותר של האדם".

ל"ה. ספציפית במקרה שבפנינו, אף צדק בית משפט קמא שראה במעשי ההתפרצות שביצעו הנאשמים, ובהם המערער, (לרבות ניסיון הגניבה) התפרצות מן המדרג החמור. מדובר בשלושה נאשמים שחברו יחד, כשהם מצויידים במפתח תואם, פרצו לדירת המתלוננת ונטלו רכוש רב, ולכאורה גם בעל ערך כלכלי משמעותי.

על כך יש להוסיף את הפגיעה הרגשית שנגרמה לבעלים של הרכוש, כשהעובדה שהרכוש בסופו של דבר לא נגנב, איננה נובעת מחמת חרטה של הנאשמים על מעשי העבירה שביצעו, אלא פשוט משום ש"מלאכתם" הופרעה והם נמלטו.

כמו כן ראה בית משפט קמא לנגד עיניו את תחושותיה של המתלוננת כשהגיעה לביתה והתברר לה שהתבצעה פריצה לבית וההרס שנעשה בתכולה.

בית משפט קמא הוסיף (עמ' 16 בגזר דין) ודבריו מקובלים עלינו:

"עוד ניכר כי המדובר בביצוע עבירות תוך תכנון מוקדם, כאשר לכל נאשם היה תפקיד ויעוד ב'מעשה' העברייני".

ל"ו. איננו סבורים שנפלה שגגה כלשהי בקביעתו של בית משפט קמא לפיה מתחם הענישה בגין עבירת ההתפרצות + ניסיון הגניבה, הינו מאסר בפועל לתקופה של 8 חודשים עד 24 חודשים, ובנוסף מאסר מותנה, קנס ופיצוי למתלוננת. באשר לעבירה של החזקת סמים לצריכה עצמית, מתחם ענישה הוא בין קנס ועד מאסר מותנה.

בית משפט קמא העמיד את עונש המאסר בפועל המגיע למערער על תקופה של 12 חודשים, דהיינו, בית משפט קמא נשאר ברף הלא גבוה של מתחם הענישה, כשהוא מתחשב בנסיבות האישיות של המערער, נסיבות אשר פורטו בהרחבה בשני התסקירים של שירות המבחן, כמו גם, בטיעונו של הסנגור.

בנוסף העיר בית משפט קמא, שאמנם למערער הרשעות קודמות, אך הוא קבע כי עברו של המערער, למרות

ההרשעות, איננו מכביד.

עוד הביא בית משפט קמא בחשבון לטובת המערער את הודאתו, שכתוצאה ממנה נחסך מן המתלוננת הצורך להופיע בפני בית המשפט ולמסור את עדותה.

ל"ז. באשר לשני התסקירים של שירות המבחן, ציין בית משפט קמא, כי יש להצטער על כך שהנאשם לא ניצל את ההזדמנויות שניתנו לו כדי לבנות גשר טיפולי שהיה בו פוטנציאל להביא לתיקון דרכיו ושיקומו.

גם בעניין זה, סבורים אנו, שלא נפלה כל שגגה בשיקולים ובמסקנות של הערכאה הדיונית.

שירות המבחן המליץ, כי הענישה שתוטל על המערער תהא עונש מאסר שאותו יוכל המערער לרצות על דרך של עבודת שירות, מתוך חשש שהביע שירות המבחן, בדבר התדרדרות המערער לעולם הפשע כאשר ישהה במסגרת של אוכלוסייה עבריינית.

אין ספק שבית המשפט מייחס חשיבות רבה לנתונים ולהערכות שמביא בפניו שירות המבחן, כך בדרך כלל, וכך גם במקרה שבפנינו. ואולם, השיקולים שעל בית המשפט לשקול, שונים ורחבים יותר מאלה שעל שירות המבחן לשקול.

בעוד שבית המשפט חייב לראות לנגד עיניו את כלל השיקולים הרלוונטיים ובהם, בין היתר, את אינטרס הציבור וזכותו של הציבור להגנה מפני מי שפורץ לביתו וזורע הרס בתכולת הדירה, הרי שירות המבחן, בתוקף תפקידו, שם את הדגש בעיקר על האינטרס הפרטי של מבצע העבירה.

לעניין זה, אנו מפנים לדבריו של כב' הנשיא (בדימוס) מ' שמגר, בע"פ 344/81 מדינת ישראל נ' שחר סגל, פ"ד לה(4) 313:

"(ד) שיקוליו של שירות המבחן למבוגרים אינם חופפים בהכרח את שיקוליו של בית המשפט, וזאת, אין היתר, מאחר שהוא אינו מופקד על הראייה הכוללת, הבוחנת גם את אלמנט ההרתעה הכללי ונתונים כיוצא באלה. לכן, אין לבוא בטרוניה אל שירות המבחן, אם הוא נותן דעתו בעיקר לאינטרס האישי של הנאשם, ואף מוכן להציע הצעות לשיקום, המעוגנות, לעתים, בהערכה ובהתרשמות ותו לא. השירות רואה את עיקר מעייניו במיצוי של היבט מוגדר של הנתונים, הנאספים לקראת ההכרעה השיפוטית, ובית המשפט הוא שיוצר את האיזון הנאות בין הנתונים השונים ומופקד על ראייתו של השלם להבדיל מן הקטע או המקוטע. מכאן כי אל הדברים, העולים מן התסקיר, מצטרפים, בדרך כלל,

נתונים רלוואנטיים נוספים, המשמשים יסוד לשיקוליו של בית המשפט, כגון מהות העבירה, הלקחים לגבי האיש ומעשיו, כפי שהם מתגבשים בראייתו של בית המשפט, ועוד"

ל"ח. ערים אנו לטיעון המפורט של הסנגור בפנינו בדבר התיקון הממשי, כך נטען, שחל באורחות חייו של המערער במהלך תקופה של כ- 3 שנים ומחצה שבמהלכן אף נגמל המערער מן הסמים והוא מתגורר כיום עם בת זוג שבעזרתה יוכל להמשיך ולעלות על דרך המלך, ואותה עומד הוא לשאת לאישה ביום 10.11.2015. בנוסף גם עובד המערער באופן מסודר, והחשש הוא שהתקדמות זו תרד לטמיון עם מאסרו.

ל"ט. לביסוס טענותיו אלה אף הפנה אותנו הסנגור כאמור כבר לעיל, לפסיקה רלוונטית ואולם, כידוע על בית המשפט לבחון כל מקרה ומקרה לפי נסיבותיו הספציפיות.

במקרה שבפנינו עמד הסנגור על התיקון הממשי שחל באורחות חייו של המערער, ואולם, בבואנו לעיין בתסקירי שירות המבחן, הן מיום 19.11.14 והן מיום 20.1.15, עולה תמונה שונה, דהיינו, אם הטענה שבפנינו היא שהמערער עלה על דרך המלך, כיצד עולים דברים אלה בקנה אחד עם הערכת שירות המבחן לפיה הסיכון להישנות עבירות דומות בעתיד הינו בינוני - גבוה?

כיצד עולים הדברים בקנה אחד עם התרשמות שירות המבחן (בתסקיר מיום 19.11.14) כי המערער מתקשה לבחון את התנהלותו באופן ביקורתי, איננו מודע למצבו ההולך ומתדרדר ומתקשה לזהות צרכים טיפוליים ואיננו בשל להשתלב במהלך טיפולי?

גם בתסקיר הנוסף מיום 20.1.15, חזר וציין שירות המבחן, כי המערער מתקשה לבחון את התנהלותו באופן ביקורתי, אינו מגלה מודעות ותובנה למצבו כפי שבא לידי ביטוי במעורבותו בפלילים. לפי תפיסתו של המערער הוא ביצע את השינוי בדפוסי התנהלותו באופן עצמאי כולל הפסקת השימוש בסמים, ואילו לפי הערכת שירות המבחן, אין המערער בשל להשתלב בהליך טיפולי, ויתקשה לשתף פעולה ולהפיק תועלת מקשר טיפולי במסגרת היחידה לטיפול בהתמכרויות.

מ. על כל אלה, ראוי להוסיף ולהדגיש את העובדה, כי במקרה שבפנינו מדובר במדרג החמור של עבירת ההתפרצות, כפי שבצדק עמד על כך בית משפט קמא בגזר דינו, דהיינו, שלושה נאשמים שחברו יחדיו, הצטיידו במפתח תואם, פרצו לדירת המתלוננת ונטלו רכוש רב, כשביצוע ההתפרצות נעשה מתוך תכנון מוקדם.

מ"א. נוכח כל האמור לעיל, איננו יכולים לראות כל פגם בכך שבית משפט קמא ראה לנכון להטיל על המערער תקופת מאסר של שנה אחת, דהיינו ברף הלא גבוה של מתחם הענישה, והפעיל כנדרש בחוק, את עונש המאסר המותנה בן ארבעת החודשים (ת"פ 45716-01-12 מיום 7.6.12), שהיה תלוי ועומד נגד המערער בגין עבירת הסמים, ובסה"כ 16 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

תקוותנו היא, שהמערער יעשה את המירב ואת המיטב בתקופת שהותו בבית הסוהר על מנת למצות את הטיפולים השיקומיים שבאפשרותו לקבל במסגרת של קבוצות טיפוליות.

מ"ב. יחד עם זאת, ובהביאנו בחשבון את כוונת המערער לשאת את בת הזוג שלו לאישה בתקופה הקרובה, ומתוך רצון לפתוח למערער צוהר של תקווה, מתוך מחשבה שהדבר יסייע בידי המערער לעלות על דרך המלך, ראינו לנכון להורות שחודשיים מתוך ארבעת חודשי המאסר על תנאי שהופעל יהיו בחופף לעונש המאסר בן השנה, וחודשיים יהיו במצטבר, כך שבסה"כ יהא על המערער לרצות 14 חודשי מאסר בפועל, וכך אנו אכן מחליטים.

עוד ובנוסף, מורים אנו שמ- 14 חודשי המאסר בפועל יש להפחית 17 ימים שבהם היה המערער במעצר.

מ"ג. התוצאה מכל האמור לעיל היא, שאנו דוחים בעיקרו של דבר את ערעורו של המערער בכפוף להפחתת שני חודשי מאסר וניכוי 17 ימי המעצר, הכל כמפורט בפיסקה מ"ב דלעיל.

עוד אנו מורים שעל המערער להתייצב בבית המעצר "קישון" **ביום ראשון 26.7.2015 עד השעה 10:00 בבוקר**, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון.

על המערער לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

ניתן היום, ח' תמוז תשע"ה, 25 יוני 2015, במעמד כל הנוכחים.

ר' בש, שופטת

ש' ברלינר, שופט
עמית

י' גריל, שופט בכיר
[אב"ד]